

at sætte Fart i Erhvervslivet paa en begrænset Egn og har gjort det bedre; end det vilde være sket, hvis det skulde være sket i Forbindelse med Banker paa de større Pladser eller ved Filialer, som de lagde derud.

Men ellers tror jeg, det er nødvendigt helt at forbyde en Bankdirektør at sidde i Bestyrelser for Selskaber, som Banken financierer. Dette, at de maa sidde der uden Vederlag, er efter mit Skøn ikke en tiltalende Bestemmelse. Jeg tror, der vil komme et underligt Forhold mellem en Bankdirektør, som sidder i en Bestyrelse og arbejder der uden Vederlag, og de andre Bestyrelsesmedlemmer, som faar et større eller mindre Vederlag. Enten skal han sidde der og da være ligestillet med de andre Bestyrelsesmedlemmer, eller ogsaa maa han ikke være der. Jeg holder nu paa, at han ikke bør være der. Man kan ikke nægte, at der nu og da kan være Tilfælde, hvor det kan være til Nytte for en Bank at have sin Direktør siddende i Bestyrelsen for et Aktieselskab, som Banken financierer. Men det vil ikke være ret mange Tilfælde. Man kan nævne langt flere Eksempler paa, at det vil være til Fortræd. Det stiller sig jo ikke saaledes, naar man skal træffe en Bestemmelse, at den enten er til ren Nytte eller til ren Fortræd; i alle Forhold er det blandet. Men her vil jeg altsaa tro, at det i langt det største Antal Tilfælde vil være til Fortræd, fordi Fristelsen for Bankdirektøren til at være Selskabets Mand og ikke Bankens Mand i mangfoldige Tilfælde vil være saa stor, at han falder for den. Det har man set mange Gange. Dertil kommer, at en Bank jo helst skulde stille sig lige og staa lige overfor alle sine Kunder. Men der er en Fare for, at den Kunde i Banken, som ikke har Bankdirektøren i sin Bestyrelse, let bliver mindre godt behandlet af Banken end f. Eks. den Konkurrent til vedkommende Forretning, i hvis Bestyrelse Bankdirektøren har Sæde, eller hvis Med-ejer han er. Bankernes Uafhængighed, deres Evne til at stille sig ens overfor lige gode Kunder paa Pladsen vil forøges derved, og nogen større Skade vil der ikke ske. Thi en Bankdirektørs Mulighed for at skaffe sig Oplysninger om, hvorledes et Selskab eller en Virksomhed ledes, vil jo ikke blive mindre for de Selskaber, i hvis Bestyrelse han hidtil har siddet, end den har været for de Selskaber, Banken financierede, og i hvis Bestyrelse han ikke sad. Om disse har man jo hidtil ment at kunne skaffe sig de fornødne Oplysninger, og der sker da ikke andet end dette, at man stiller Bankerne og

deres Ledelse ens overfor alle de Forretninger, som Bankerne har med at gøre. Jeg tror, man tager en stor Fristelse bort baade fra Selskabsledelser og Bankledelser, som disse i alt Fald i Praksis har vist, at de ikke kan staa for. Her er et Forhold, som maa ændres, og jeg synes, at der fra alle Sider er Enighed om, at man skal have en Ændring gennemført.

Bestemmelserne i § 11 om Bankernes Likviditet er der gjort mange Bemærkninger om. Man har jo gjort Forsøg paa ved at forhøje Procenten af letsøgelige, ubelaante Kreditmidler og Værdipapirer at øge Bankens Likviditet, men maaske vil det blive nødvendigt i Udvalget at drøfte dette Spørgsmaal nærmere. I Debatten har det Spørgsmaal været rejst og fortjener ogsaa at rejses, hvad der forstaas ved Nettotilgodehavender hos Nationalbanken. Ligeledes kan det være et Spørgsmaal, hvad der forstaas ved en forsvarlig Kassebeholdning, thi en forsvarlig Kassebeholdning er ikke det samme paa Pladser, hvor der findes en Nationalbankfilial, som paa Pladser, hvor en saadan ikke findes, idet man paa Pladser, hvor der findes en Nationalbankfilial, lettere kan faa Penge, naar man kommer i Forlegenhed, og lettere kan trække paa sin Hovedstadsforbindelse. Men disse Spørgsmaal kan jo drøftes nærmere i Udvalget.

I § 12 er der ogsaa opstillet Begrænsninger. I 1ste Stykke siges det, at en Bank maa ikke eje fast Ejendom eller Aktier (Andele) i Ejendomsselskaber til højere samlet bogført Værdi end 15 pCt. af dens Aktie- eller Andelskapital med Tillæg af Reservefond og dermed ligestillede Fonds. Er 15 pCt. nu det rette? Jeg kan spørge ligesom den ærede sidste Taler: Hvor faar man disse Tal fra? Man skønner, og saa siger man: 15 pCt. kan være passende, og saa sætter man det ind. Men det ikke i nogle Tilfælde vil vise sig at være en for stram Bestemmelse? Jeg giver den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Bramsnæs) — til Dels ogsaa det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) — Ret i, at Bankdirektører ikke er de rette Mænd til at bestemme, hvad der skal staa i en Lov som denne, og at man i mange Tilfælde maa afvise deres Indvendinger. Men helt at skyde dem til Side, som de ærede Medlemmer var tilbøjelige til, tror jeg heller ikke, man skal gøre; nogle Erfaringer har de jo, som er værdifulde, og som man maa tage Hensyn til her. F. Eks. siger Bankdirektørerne i deres Bemærkninger til Lovforslaget vedrørende § 12, at de tror